

рмально гуртуються, слідкують за фіксацією місця події, огляду місця події, на стан сп'яніння, непоодинокими є випадки переслідування порушників, навіть затримання та доставляння порушників. За допомогою соціальних мереж суспільний резонанс та наголос на подію має миттєве розповсюдження. За таких умов вважаємо за потрібне визначити: 1) потребу у публічній (державній) підтримці забезпечення громадських ініціатив; 2) їх законодавчого врегулювання; 3) наукового обґрунтування; 4) суспільного обговорення.

Існуючий стан безпеки дорожнього руху засвідчує актуальність цієї проблематики в наукових колах, серед практиків, а також потребу суспільства в подібних дослідженнях для досягнення очікуваних результатів у цій сфері. З огляду на розпочатий в Україні черговий етап адміністративної реформи, оновлення змісту сучасної доктрини українського адміністративного права, постає наукове завдання у вирішенні проблеми безпеки дорожнього руху на принципово нових засадах, окреслених доктриною адміністративного права, європейським вектором розвитку держави, через формування моделі публічного адміністрування безпеки дорожнього руху в Україні [2].

1. Гаврилюк Р. В. Адміністративна правосуб'єктність особи в сфері забезпечення безпеки дорожнього руху: автореф. дис... к.ю.н. Запоріжжя: ЗНУ, 2015. 16 с.

2. Доненко В. В. Нові форми соціальної активності у сфері публічного адміністрування безпеки дорожнього руху. Науковий вісник Дніпропетровського держ. ун-ту внутр. справ: зб. наук. праць. 2012. № 4. С. 191–198.

Задоя Вікторія Євгенівна,
студентка юридичного факультету
Науковий керівник – д.ю.н., професор Наливайко Л.Р.
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ПОДІЛУ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

З моменту свого існування держава пережила велику кількість змін, вона дуже стрімко розвивається, відбуваються різноманітні зміни не лише в державному ладі, суспільному житті, а і в законодавстві також.

Питання розподілу державної влади залишається відкритим і жодного разу не підлягало змінам. На даний момент це питання є актуальним, воно розглядалося у працях багатьох вчених: В. Авер'янова, С. Алексєєва, О. Анікевича, В. Атаманчука, М. Байтіна, К. Бельського, С. Бобровник, О. Дашковської, Ю. Дмитрієва, Л. Дюгі, Г. Єллінека, А. Зайця, І. Ільїна, Т. Кашаніної, Б. Кістяківського, М. Козюбри, Ф. Кокошкіна, І. Коліушка, А. Колодія, О. Копиленка, М. Коркунова, Н. Крилової, М. Крутоголова, С. Лисенкова, Д. Ллойда, Д. Лук'янова, Г. Манова, О. Петришина, П. Рабіновича, В. Селіванова, Ф. Тарановського, В. Тація, В. Тененбаума, Ю. Тихомирова, Ю. Тодики, В. Халіпова, М. Цвіка, Т. Чехович, В. Чиркіна, В. Шаповала, Г. Шершеневича, О. Ющика. Всі ці вчені дотримуються однієї думки, що ро-

зподіл державної влади на три гілки влади: законодавчу, виконавчу і судову – на даний момент є неактуальним.

Відповідно до історичних даних, вперше на території України принцип поділу державної влади був запропонований 1710 року в Конституції Пилипа Орлика, але, на жаль, офіційного закріплення не відбулося.

Вже в Конституції 1996 року вперше офіційно з'явився поділ державної влади на законодавчу, виконавчу і судову. Відповідно до статті 6 Конституції України, «Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України» [1, с. 6].

За словами В. Костицького, який брав участь у написанні Конституції, вони припустилися методологічної помилки стосовно державного поділу. Вона полягала в тому, що багато державних органів просто неможливо віднести до жодної з цих трьох гілок.

Наша країна прагне досягти одного рівня з країнами Європейського Союзу, але європейські держави і Тайвань виокремлюють виборчу, засновницьку, юридичну, екзаменаційну, контрольну гілки влади, які охоплюють усі сфери державної влади.

В Україні проблемою поділу державної влади є невірний розподіл гілок влади: законодавча гілка представлена лише Верховною Радою України, яка має право приймати закони та щорічно затверджувати бюджет; виконавча гілка представлена Кабінетом Міністрів України, який забезпечує виконання законів та інших нормативно-правових актів, які видає законодавча влада; судова гілка представлена Конституційним судом, який наділений правом тлумачити Конституцію України, та судами загальної юрисдикції, які здійснюють правосуддя. До жодних з цих гілок не можна віднести: прокуратуру – внаслідок її функцій та завдань, котрі вона виконує; Президента; Рахункову палату України, яка є органом державно-бюджетного контролю, який підзвітний Верховній Раді України і діє самостійно і незалежно від інших державних органів; Антимонопольний комітет; виборчу комісію. діяльність якої полягає в підготовці та організації будь-яких виборів.

В даній проблемі доцільно звернутися до законодавства європейських країн і переглянути розподіл державної влади. Проблема створення оптимальної моделі поділу державної влади є найбільшим невирішеним питанням у конституційному регулюванні.

Для вирішення цієї колізії необхідно переглянути деякі статті Конституції України, переглянути деякі питання в державному ладі, конституційному ладі, переглянути повноваження та функції всіх державних органів.

1. Конституція України.

2. Мартинюк Р. С. Дилема політики і права в новітньому вітчизняному конституційному процесі. *Наукові записки Національного ун-ту «Острозька академія»: зб. наук. праць*. Острог. 2010. Вип. 4. С. 290–300. (Серія «Політичні науки»).

3. Мартинюк Р. С. Інститут імпідменту в Україні: вади вітчизняної моделі. *Право України: юрид. журн.* 2008. № 2. С. 105–108.

4. Мартинюк Р. С. Інститут парламентської більшості у вітчизняній політико-правовій практиці. Вибори та демократія : наук.-просвіт. правн. журн. Нац. ун-ту «Києво-Могилянська академія». 2010. № 2–3 (24–25). С. 69–77.

5. Мартинюк Р. С. Компетенційний дуалізм виконавчої влади: державно-правовий досвід П'ятої Французької Республіки та України. *Право України : юрид. журн.* 2011. № 1. С. 200–208.

6. Матузов Н. І., Малько А. В. Теорія держави і права: підручник. 2-ге вид., перероб. і доп. Москва: МАУП, 2007. 541 с.

7. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: підручник. Київ, 2010. 625 с

8. Кучук А. Поділ державної влади та правоохоронна діяльність. *Підприємництво, господарство і право.* 2009. № 1. С. 68–71.

Землянко Марія Сергіївна,
студентка юридичного факультету
Науковий керівник – к.ю.н., доцент Грицай І.О.
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ГЕНДЕРНИЙ ПОРТРЕТ УКРАЇНИ

В час реформування української держави важливою складовою забезпечення соціального процесу стає гендерна проблематика, забезпечення однакових можливостей для самореалізації особи незалежно від її статі, віку, національності чи соціального походження. Відповідно до Цілей Розвитку Тисячоліття, прийнятих світовим співтовариством у 2000 році, одним із пріоритетів міжнародного розвитку є забезпечення гендерної рівності.

Гендерна нерівність має багато причин, і одна з них – стійкий розрив у справедливій оплаті праці та відсутність чіткого механізму вирішення питання гендерної рівності на законодавчому рівні. Хоча за роки незалежності нашої країни було прийнято низку законодавчих актів, які забезпечують та передбачають гарантії гендерної рівності.

Останнім часом в українському науковому колі поняття «гендерна рівність» набуває все більшої змістовності. Зокрема, проблеми гендерної рівності висвітлювалися у роботах С. Бандура, Д. Богині, В. Близнюк, О. Грішної, В. Куценко, Е. Лібанової, А. Чухна, Т. Марценюка, С. Гаращенко, О. Савенок, Л. Яковлева, А. Рандіна та ін.

Ми ставимо собі на меті проаналізувати та знайти шляхи подолання проблеми гендерної рівності нашої держави.

Рівні права є однією із найважливіших ознак правової держави. Будь-яка правова держава зобов'язана забезпечувати дотримання прав людини, передбачених як міжнародним законодавством, так і національним.

На міжнародному рівні рівність між жінками та чоловіками закріплює Загальна декларація прав людини, яка підтверджує принцип недопущення дискримінації і проголошує, що всі люди народжуються вільними та різними у своїй гідності та правах і що кожна людина повинна мати всі права і свободи, проголошені в ній, без будь-якої різниці, в тому числі щодо статі. Також